

ສາරັດກອຮຣນຈາກຄົມກົດປັກເວກເບ້ອງພຣະເຈົ້າປະເສັດໂທໂສລ

(ຕ່າງໝາກອກກໍານາຍ) : ມີຢະແກກໍາເກີບອົງພຣະພຸກອຈຳດ້ວກພາກຮຽນ

The Concept of Patthaveth of King Passendikoson (Prophesied by Lord Buddha) :
Viewing of The Lord Buddha on The dream prediction.

ນັກນຳ ຂ່າວປລາຍນາ

ຫຼກຄັດຂ່ອງ

ຄົມກົດປັກເວກ໌ ເປັນຄົມກົດປັກ໌ທີ່ພູດເຖິງຄໍາທ່ານາຍພຣະສຸນິນ(ຄວາມຜົນ)ຂອງພຣະເຈົ້າປະເສັດໂທໂສລ ๑๖ ຂ້ອງ ພຣະພຸກອຈຳດ້ວກເກີບອົງພຣະພຸກໃນພຣະເຈົ້າທ່າງເກີບອົງພຣະພຸກໃນພຣະສຸດຕັນຕົມງາກ (ປັບປຸງສຸດຕາດກ) ບາງທີ່ເຮັດວຽກວ່າພຣະເຈົ້າ ๔๐๐ ທະດີກົມື້ ເປັນເຮືອງທີ່ສອນໜັກຊາຣມທີ່ສໍາຄັນຫລາຍເຮືອງ ອາທິເຊັ່ນ ຄວາມໄຟ່ປະມາກ ຄວາມກັດໝູກາຕະເວທີ ຄວາມປັ້ງປຸງແປ່ງຂອງສຣົພລິ້ນ ນັບເປັນວຽກຄວາມທາງພຣະພຸກສາສາທີ່ສໍາຄັນເຮືອງທີ່ເດືອວ

Abstract

The Patthaveth is the Buddhist discourse mentioning about the 16 items of the dream prediction of King Passendikoson prophesied by Lord Buddha, well-known as "Buddha-Tamnai" to all Buddhists. Its subject matter is in the Tripitaka, Buddhist Textbook on the part of Sutra Pitaka (Panyasachataka; 500 reincarnation or rebirth stories of Lord Buddha). It says about the important doctrines of Lord Buddha such as carelessness, gratefulness and impermanence of things. It is the most interesting Buddhist literary work.

ຫຼັບນຳ

ເຮືອງຮາວແລະນັຍທີ່ເກີຍກັນຄໍາທ່ານາຍຄົມກົດປັກເວກ໌ ເປັນເຮືອງທີ່ນໍາສຳເນົາໄລ້ເປັນຍ່າງມາ ເປັນຄວາມທັກຈະລົງທຶນທີ່ຕ່ອມາ ຄໍາທ່ານາຍຫລາຍຂ້ອງທີ່ປຣາກງູໂຢູ່ໃນຄົມກົດປັກເວກ໌ນັ້ນ ເກີດປຣາກງູເປັນຄວາມຈົງທີ່ໄກລ້າເຄີຍກັບເຫດຖາກຮົນໃນປັບຈຸບັນໃນ ຮະນາບທີ່ແທນຈະເປັນມາພຈລວອງທີ່ກ່າວໄວ້ໃນຄໍາທ່ານາຍນັ້ນ ກີ່ໄໝປານ ປຣາກງູກາຮົນເໜັ້ນມີຄວາມອັກຈະລົງເປັນຍ່າງຍິ່ງ ເປັນຄວາມຍ່າງຍິ່ງແລະຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ແນ້ວຕ່ຳປຣາກງູເພື່ອແກ່ຍຸຄສົມມ້ຍ ແກ້ຂັ້ນພຣະພຸກທາສົກົກຊູ ແກ່ສົວໂນກພລາວມ ກີ່ນໍາມາ

ກ່າວໄວ້ວ່າຍ່າງແຍບຍລແລະຄໍາທ່ານາຍຂອງປັກເວກ໌ ລ້ວນແຕ່ມີ ຄຕິຮຣມທີ່ສໍາຄັນ ຕ່ອກາວທ່ານາຍເຂົາໃຈພຣະຫຮຣມແລະກູງ ແກ່ສາມັກຸມລັກຍົນທີ່ອໍອົບາຍວ່າສຣົພລິ້ນລ້ວນເປັນໄປຕາມກູງ ແກ່ຮຽມຫາຕີແລະກະເຄາມປັ້ງປຸງແປ່ງຂອງແຜ່ອແລະແໜ້ອນຫັກນ

ຄໍາທ່ານາຍນີ້ເປັນທີ່ແພວ່າຫລາຍໃນຫຼູ່ຫຼາຍພຣະພຸກເປັນຍ່າງ ມາກ ນັບໜ່ວງເວລາໄດ້ຮ້າ ๑,๕๐๐ ປີ ຕາມການຄ່ານວຍຂອງອາຍ ຄົມກົດປັກເວກ໌ທາງພຣະຫຮຣມ ໃນເຮືອງນີ້ມີບຸດຄລສໍາຄັນທາງພຣະພຸກ ສາສາ ປຣາກງູຂໍອ້າຫລາຍທ່ານໄຟວ່າຈະເປັນພຣະເຈົ້າປະເສັດໂທໂສລ ຊຶ່ງເປັນເຈົ້າຂອງເຮືອງອັນເປັນມູລເຫດຸຂອງຂ້ອງເຫັນນີ້ ລວມເຖິງ

* ຜູ້ຂ່າຍຄາສຕາຈາරຍ ດຣ. ອາຈາຍປະຈຸນຍົງວິກາກຮົນກົດປັກເວກ໌

สาระนักเรียนภาคพื้นที่รับปักหัวใจของพระเจ้ามานะภักดิ์ (ธรรมชาติวิทยา) : นักเรียนที่รับปักหัวใจของพระเจ้ามานะภักดิ์

พระเจ้าพันธุลย์ พระเจ้ามหาลี พระนางมัลลิกาและพระเจ้าวิชุภาค ผู้สำเร็จให้ราชสกุลสถาบันเป็นพระราชวงศ์ แต่เดิมของพระพุทธเจ้าในหมวดสิ้น ตามประวัติศาสตร์รัตนุ ว่าพระเจ้าวิชุภาคให้ประหารทุกคนที่มีอหทัยรามาว่าเป็นเชื้อสายแห่งเจ้าศากยะหรือไม่ หากตอบว่าใช่ก็ให้ประหาร เสียให้สิ้น ในคราวนั้นปรากฏว่ามีเจ้าศากยะบางพระองค์ รอดชีวิตมาได้ด้วยการพาภันหยินดันอ้อและตันหยู แล้วกล่าวว่าว่าไม่ใช่เจ้าศากยะ แต่เป็นตันอ้อ เป็นตันหยู จึงรอดชีวิตมาได้ จนต่อมารู้จักกันในนามกลุ่มเจ้าศากยะอ้อ เจ้าศากยะหยู

เรื่องราวนี้ค้ำแน่นส่อนหลักธรรมหลายเรื่อง
ไม่ว่าจะเป็นเรื่องกรรม เรื่องไตรลักษณ์ ความไม่ประมาท
การทำบุญทำกุศล การสร้างความดีให้ตัวเองและผู้อื่นเป็นต้น
นั้นได้ว่าเรื่องนี้เป็นสิ่งที่ควรแก่การเพ่งพิจารณาและปัจเจกชน
โดยสติปัญญา โดยความเคราะฟในความไม่ประมาท โดย
เฉพาะแล้วเป็นช่วงเทศกิจงานบุญพิธี ตามประเพณีนิยม
อาทิเช่นการทอดกฐินในวันอ้ายไม้ห้อยกีเดียว

ประวัติพระเจ้าปเลย์ก็อกหล และความเป็นมาของคำท่านายปักกิเวนี่

สำหรับพระราชนรภัตติของพระมหากษัตริย์
พระองค์นี้ มีปรากฏในคัมภีร์ทางพุทธศาสนาหลายแห่ง
ด้วยกัน ลักษณะเป็นข้ออ摩ลงที่ไม่ต่อเนื่องกัน เช่น
เมื่อเรื่องเดียวกันนั้น

กล่าวคือเมืองปักกิ่งในชั้นมงคลที่ถูกยกมาเปลี่ยนเป็นราชธานี ภาคที่ ๓ และภาคที่ ๖ และในพระไตรปิฎกคือในโภคศลังษุตานิกาย เล่มที่ ๑๕ ชี้ช่องผลลัพธ์ดับเรื่องได้ดังนี้

พระเจ้าปเสนท์โภคสทรงเป็นศิษย์เก่าแห่งตักลิสา
แห่งคันธารารัชช (^๔) โดยได้เสด็จไปศึกษา กับอาจารย์พิศ
ปานโมกษ์ สัญที่ทรงดำรงพระยศเป็นมกุฎราชกุมาร โดย
เดินทางไปพร้อมกันกับเจ้าชายอีก ๒ พระองค์คือ เจ้าฟ้าชาย
มหาkiti แห่งแคว้นลิจฉวี และเจ้าฟ้าชายพันธุ์ฉะ แห่งแคว้น
มัลลฉะ โดยเจ้าฟ้าชายทั้ง ๓ พระองค์นี้ได้เข้าศึกษาอย่างล้ำกัน
ตักลิสาเป็นศิษย์รุ่นเดียวกัน ในพระไตรปิฎกอรรถกถาธรรม
บทระบุว่า หลังจากท่านสำเร็จการศึกษาแล้ว เจ้าชายทั้ง ๓
พระองค์นี้ ได้ทรงแยกกันกลับไปยังเมืองของตนเอง โดย
เจ้าชายมหาkiti ได้แสดงความสามารถทางศิลปะที่ได้ศึกษามา
คือการยิงธนู และได้รับอุบัติเหตุในการแสดงศิลปะนั้น
พระเนตรวนอุดหั้งสองข้าง โดยเจ้าฟ้าชายมหาkiti ทรงเป็นผู้ที่
มีกำลังอย่างมหาศาลที่เดียว กล่าวกันโดยสมญานามคือ
เฉพาะแต่คันธนูของพระองค์นั้นต้องใช้กำลังของชาวยัง
กลางคนถึง ๕๐๐ คน จึงสามารถยิงหัวน้ำได้ สายธนูนั้นเมื่อ
หัวน้ำแล้วปล่อยไป เสียงลูกธนูที่กระแทกกับสายลมคล้าย
เสียงอัสนีนาตา สามารถยิงทะลุข้าศึกแม้มีจานวนถึง ๕๐๐
คนได้ โดยที่ผู้ลูกธนูของท่านก็ไม่รู้ว่าต้องครุณ ต่อเมื่อ
ดึงลูกธนูออกจึงรู้และเสียชีวิตในทันที โดยเหตุการณ์นี้
ปรากฏในการทำศึกของพระองค์ทลายครั้งด้วยกัน ส่วน

เจ้าชายพันธุ์คละทรงแสวง
พันไม้ไผ่ที่สอดเหล็ก
ขาดทันที ส่วนพระเจ้า

หลังจากแสดง
ต่างก็ได้รับการพระรัชท์
พระราชองค์ โดยพระเจ้า
มีเมืองสาวัตถีเป็นเมือง
หนึ่งของรัฐมุกคติ ซึ่ง
ความเกี่ยวข้องอย่าง
ในสมัยพุทธกาลเป็น
ทรงประทับอยู่ถึง ๔
พระพุทธเจ้าทรงได้
สำราญ อย่างเช่น ๑.
ผู้สร้างวัดเชตวันมหา
วัดบุปพารามและ
ผู้สร้างวัดราชการฯ

ในส่วนของ
พระองค์จะทรงแก้

รัชทั้ง ๑๙ รัชในพุทธกาลมีเดือนคือ ๑. แคว้นอังค์ เมืองหลวงคือเมืองจัมป้า ๒. แคว้นคาก เมืองหลวงคือเมืองราชครุฑ์ ๓. แคว้นกาสี เมืองหลวงคือพาราณสี ๔. แคว้นโกศ เมืองหลวงคือเมืองสารัตตี ๕. แคว้นหันซี เมืองหลวงคือไฟสาลี หรือเวเลสี ๖. แคว้นมั่นคละ เมืองหลวงคืออุตุนิหาราหรือปัวฯ ๗. แคว้นเจตี เมืองหลวงคือโถสกิตี ๘. แคว้นนังแสง เมืองหลวงคือโกลัมพี ๙. แคว้นกรู เมืองหลวงคืออินห์บีตี ๑๐. แคว้นปัญจายะ เมืองหลวงคือ กันปือลังและอีหัตตระ ๑๑. แคว้นเมจฉา เมืองหลวงคือสักดิหรือไวราภู ๑๒. แคว้นสุกานะ เมืองหลวงคืออมบูรา ๑๓. แคว้นสักสะกา เมืองหลวงคือปอเตตี ๑๔. แคว้นอวันตี เมืองหลวงคืออชชาเนี่ยและมาหิเศตี ๑๕. แคว้นจันธาระ เมืองหลวงคือจันกีลิ ๑๖. แคว้นป่าไพระ เมืองหลวงคือทวาระ.

(๒) อ่านรายละเอียดใน
ภาคที่ ๖ เรื่อง ก

(๓) ชั่วเวลา ๕๕๔ หน้า
๒-๕ พระเวทุน
พระอาทิตย์ ๖ มกราคม

ເພື່ອສາມາດ ກາງນີ້
ຈະ ຈາລີປ່ຽນພາ
ແມ່ວນອາກີ່ ພວກ
ເປັນພຸກຄູ່ປົກກາ
ຈະ ພວກຫາ ແລະ

(๔) พากนนนัลลิกาฯ
ในพระไตรภูมิ
งานนี้จะได้รับอ

คือ ๑. วรรณกรรม
มีหน้าที่ปริหาร
การสร้างงานให้
(d) พวนนามอ่อน

เจ้าชายพันธุลุงทรงแสดงศิลปะการฟันดาบ โดยสามารถฟันไม่ผิดที่สอดเหล็กกล้าไว้ภายในลำไม้ไผ่กำลัง ๖๐ ลำ ขาดทันที ส่วนพระเจ้าเสนาทโกรลักษณ์ทรงกัน^(๔)

หลังจากแสดงศิลปะแล้วเจ้าพ่อชายทั้งสามเมื่อันนี้
ต่างก็ได้รับการพระราชทานการอภิเษกขึ้นเป็นกษัตริย์ทุก
พระองค์ โดยพระเจ้าปanesenทิโ哥คลทรงปักครุฑแคร้นโ哥คล
เมื่อวันสาวัตถีเป็นเมืองหลวง ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเดียง
เหนือของรัฐมุกุช ซึ่งเป็นหนึ่งใน ๑๖ รัฐ เมืองราชธานีที่มี
ความเกี่ยวข้องอย่างสำคัญกับพระพุทธเจ้าและพุทธศาสนา
ในสมัยพุทธกาลเป็นอย่างมาก โดยเป็นแคร้นที่พระพุทธเจ้า
ทรงประทับอยู่ถึง ๒๕ พรรษา^(๑) ในเมืองสาวัตถีแห่งนี้เอง
พระพุทธเจ้าทรงได้ทิ้งอุบลากและอุบลลิกาที่นั่นบวชเป็นก้าลัง
สำคัญ อย่างเช่น อนาถปินทิคิเครชรูมหอาอุบลาก ซึ่งเป็น
ผู้สร้างวัดเซวันมหาราช นางวิสาขามหาอุบลลิกา ผู้สร้าง
วัดบุพารามและแม้แต่พระเจ้าปanesenทิโ哥คลเองก็ทรงเป็น
ผู้สร้างวัดราชาการามตามวายแಡพระพุทธเจ้าด้วยเช่นกัน

ในส่วนของพระเจ้าปเสนท์โกศลนั้น นอกจาก
พระองค์จะทรงเป็นกษัตริย์เจ้าส่าราญ ยังทรงเป็นผู้ที่มี

ซึ่งเสียงในการบริจาคทานมีนเลิศอีกด้วย กล่าวคือพระองค์
นอกจากมีพระมหาเสถียรเป็นคหบดีของพระเจ้าพิมพ์สารแล้ว
ยังทรงมีมหาเสถียรอีกหลายพระองค์ด้วยกัน ที่สำคัญคือ
พระนางมัลลิกา^(๔) ตามประวัติแล้วกล่าวว่าพระนางเป็น^(๕)
พระมหาเสถียรในพระรัตนตรัม แต่เป็นผู้ที่มีปัญญา มีความ
ฉลาดเป็นเลิศ โดยเฉพาะการจัดการดูแลงานที่สำคัญ ๆ
โดยพระนางถือกำเนิดในราชนະแพคค์ พระเจ้าปานทิโกล
ได้พบหนูน้อยครั้งหนึ่งขายด้วยมูลอยู่ริ้วแม่น้ำในตลาด ทรงพอ
พระทัยในความฉลาดเจงของรับให้เป็นพระมหาเสถียร นอกจากนี้
ยังพบว่าพระองค์ทรงมีพระมหาเสถียรอีกหนึ่งคน พระนางวราส-
ภัชติตยา พระมารดาของพระเจ้าวิทูากะ ทั้งยังมีพระชายา
อีกคือพระนางวราสภัชติตยา เป็นพระภูมิทิข์ของพระพุทธเจ้า
พระเจ้าปานทิโกลทรงขอมาอภิเษกด้วย หวังจะได้มีน
พระภูมิทิข์ ของพระพุทธเจ้า

ในส่วนของพระบรมราชามารยาทของพระองค์ที่สำคัญ
อีกประการหนึ่ง คือการมิถูกหันพิทัยเมืองและตลาดในการ
รับมาที่สุดพระองค์หนึ่ง^(๔) ในท้ายพระราชเมืองพระองค์
มีลักษณะคล้ายกับพระเจ้าพิมพิสารผู้พระสหาย แห่งแคว้น

^(๑๖) อ่านรายละเอียดในข้อเรื่องที่ได้ใน ชั้นมงคลปักษากา พระธรรมบทบันยแปล ภาคที่ ๓ เรื่องพระเจ้ากุรุภาก และชั้นมงคลปักษากา พระธรรมบทบันยแปล ภาคที่ ๖ เรื่อง ความประชัยของพระเจ้าปเลนท์โกศล หนา ๑๗๔ และเรื่อง พระเจ้าปเลนท์โกศล หน้า ๑๙๗. จัดพิมพ์โดย คณะกรรมการการศึกษา สถาการศึกษา มหาวิทยาลัย กรุงเทพฯ หนา : โงพิมพ์มหาวิทยาลัย. ๒๕๓๘.

(๙) ช่างเก่า ๔๕ พราชาของพราหมณเจ้า มีการจ่ำพราชาในสถานที่ต่าง ๆ ปราฏนี้คือ พราชาที่ ๑ ปฏิสัพเพดุกภายใน ไก่เนื้อพราหมณ์ พราชาที่ ๒ พระเวทวัน ไก่ลักษณะครุฑ์ พราชาที่ ๓ ภูษาการในปามหาวัน เมืองมนต์พังส์ต์ เพื่อโปรดพระบูชา และพราหมณปาราชาต์โดยมี บัวบินภิกขุนี พราชาที่ ๔ มกุฎบราหมณ์ ภายหลังจากแสดงยมภาคีหรือร้ายแล้ว พราชาที่ ๕ ดาวเทียนเทาโลก พราชาที่ ๖ นางสักลาวัน ไก่เนื้อสุสุมมาศต์ พราชาที่ ๗ โภสิตาภรณ์ กรุงโภสัมพ์ พราชาที่ ๑๐ ปางรากเรียงยะ ไก่เนื้อโภสัมพ์ พราชาที่ ๑๑ หมูบ้านเอกนาฬาราหมรณ์ พราชาที่ ๑๒ เมืองเวรัญชา พราชาที่ ๑๓ ใจลิ่ยบราหมณ์ พราชาที่ ๑๔ วัดพระธาตุวัน (สามเณรธาตุอุปสมบทเป็นพราหมณ์ในปีนี้) พราชาที่ ๑๕ โนโคราภาน กรุงบีกพังส์ต์ พราชาที่ ๑๖ เมืองอาหร์ พราชาที่ ๑๗ พระเวทวัน กรุงราชตุ๊ก ๑๘ พราชาที่ ๑๘ - ๑๙ ใจลิ่ยบราหมณ์ พราชาที่ ๒๐ พระเวทวัน โปรดดองคุลมีล แล้วได้พระอานันเด็มพุทธอุปถัมภาระจั่วพระองค์ ๑๙ พราชาที่ ๒๑-๔๕ ปางหันส์สันป์มา ระหว่างเดินทางเดินวัน กับวัดบุพพาราม กรุงสวัสดี ๒๖ เป็นปางหันท์วัดพราหมณ์ ๒๗ พราชา รวม ๒๕ พราชา และพราชาที่ ๔๕ เทวีคาม ไก่ลักษณะสี

^(๔) พระนางตั้คลิ ทรงเป็นผู้ริเริ่มในการจัดตadalafil กษาสิทธิ์ทางคือหากที่ไม่มีภารกิจใดๆ จะสมอเท่านั้นได้ในสิ่งที่แห่งพระบุษราคามเจ้าสามัคคีคอมมูนิเคชันของเรานี้ ในพระดินปูกรายรุ่นว่า ลักษิสหาน นั้นนั้น สมัยพระพุทธเจ้าหนึ่งพระองค์จะทำการจัดตadalafil เพียงครั้งเดียวเท่านั้น บุคลคลที่รับหน้าที่ในการจัดตadalafil หนึ่งครั้งได้รับอนิสสิลส์แห่งบุญอย่างมาก.

อันนี้ สัญลักษณ์เดียวกับราชนั้น มีการจัดแบ่งบุคคลในสังคมออกเป็นห้าท่านต่างๆ รวม ๕ หันหัวด้วยกันตามความเชื่อของเทพอินเดีย(พระพรม) คือ ๑. วรรณะพราหมณ์ ซึ่งเกิดจากส่วนศีรษะของพระมหา ริบันหัวที่อบรมสั่งสอน และประกอบพิธีกรรม ๒. วรรณะกาชาดกิริย์ เกิดจากส่วนแขนขวา ของพระมหา มีหัวที่เป็นบริหารราชการแผ่นดิน ๓. วรรณะเศคุร์ เกิดจากส่วนท้องของพระมหา มีหัวที่ทำการด้านการค้า ทำกรุงศรีเพื่อเป็นพาไปตั้งแคมป์ประทุมปืน การสร้างงานในสังคม และ ๔. วรรณะศราก์ เกิดจากส่วนเหง้าของพระมหา มีหัวที่เป็นผู้ใช้แรงงานเป็นหน้าที่การงานการพิชัยอย่างเดียวเท่านั้น.

(๗) พระนามของพระองค์ก็เป็นสีที่ไทยคือ (บล.-เปลว้า ท้าวปี+เสน-เปลว้า รัชศึก +พิ(ธ)-เปลว้าชัยชนน+โภคล-เปลว้า ความฉลาด) โดยรวมแล้วพระเนរนี้ มีความหมายว่า ภักดีที่มีความสามารถในการชนะศัตรูทั่วโลกทัศ

มคอ^(๑) ซึ่งถูกพราษโกรสยีดอ่านใจเห็นอกหัก โดยพระเจ้าพิมพิสารถูกพระเจ้าอชาตตคุรุยีดอ่านใจ ด้วยการล่าเรือโจทย์ในเรือนจำก่อนพระพุทธเจ้าบูรนิพพาน ๙ ปี และพระเจ้าปเสนท์โภศถถูกพระเจ้าวิชุภากะ พระราษฎร์อิสที่ประสูติตั่งพระนางสาวสกขัตติยา ยึดอ่านใจในปีที่พระพุทธเจ้าทรงบูรนิพพาน^(๒) ที่กล่าวมาโดยย่อเนี้ื่อແນະนำให้ก่านผู้อ่านได้ทราบข้อมูลที่เกี่ยวกับต้นกำเนิดของคำทำนายมืดเวหน์^(๓) ของพระองค์ (พระเจ้าปเสนท์โภศ) คำทำนายพระสิบันของ

พระเจ้าปsequนกิโภคสหหรือที่เรียกเทียนไปว่า “ปักเกนท์” นั้น^(๕) เป็นเรื่องที่น่าคิด จะคิดเพร呑เชื้อหรือไม่เชื้อกิตาม อย่างน้อย จะทำให้พับความเพลินในธรรม โดยเฉพาะคือความไม่เที่ยง ของโลก และเห็นสมจริงตามที่ท่านกล่าวหันหนังสือมากก็น้อย ความในผันนั้น มีอยู่ ๑๖ ข้อ มีที่มาในบาลีคือพระไตรปิฎก สยามรัฐ เล่ม ๒๗ หน้า ๒๔ มีอธิบายละเอียด ในอรรถกถา ของพระบาลีนั้น คือเอกสารวัฒนา ภาค ๒ หน้า ๑๙๖ สารที่บัญญัติเป็นภาษาไทยแล้ว คือชาดกเรื่องปักเกนท์ ความที่ว่า

(๔) แคว้นมகค อยู่ทางอินเดียตอนเหนือ ทางทิศเหนือติดกับแคว้นวารชี ทิศใต้ ติดกับทิวเขาเวินดัย กิษทะเวันออก ติดกับแคว้นลังคง ทิศตะวันตก ติดกับรัฐราชี ก่อนพุทธกาล แคว้นนี้มีเมืองหลวงชื่อเมญจัติวรค เหราเมญจูฯ ๕ ลูกอัมรมรา คือ ภูเขาลิลิติ ภูเขาลิสันทร ภูเขานาเมินทร ภูเขาดีชมภู และภูเขาเวการบรรพต โดยสถาปนาเป็นกิ่งอุดมแบ่งใน การสร้างเมืองที่คือเมืองโคโรเวินท์ที่ต่อมารัชนาบีของพราหมีพิศิกร้า ได้ให้ชื่อบายาเมืองหลวงของอาปีตั้งต้น แห่งกุษา ทางด้านทิศเหนือมีเมืองหลวงใหม่ว่า เมืองราชคฤห์ บัซจุบันและนั้นเป็นเมืองที่เรียกว่าเมืองราชร์(Rajagat)อยู่ในเส้นทางป่าภูนา(Patna) ในพุทธกาล นั้นเมืองราชคฤห์เป็นศูนย์กลางของพุทธศาสนาคือเป็นที่ตั้งรัฐรัฐวิสิเจส ๖ (ตัวบลลջุราเวสาณนิคมหรือทุกชนชาติในบัซจุบัน) และเกิดอุบลสักที่ตั้งขึ้น ๗ ก็อพุทธรัตนะและธรรมรัตนะเป็นครั้งแรกในโลก คืออุดมสุสและภัตติกะ รัฐนี้มีพระสาวกองค์สำคัญๆ หลายท่าน อาทิ เช่น พระสารีรุจตระโลหะ พระมหาโมกคัลลาภะและ พระมหาภัลลปตติ ล้วนแล้วแต่เป็นชาวคงคาหันสิน ในส่วนของพระเจ้าแผ่นดิน ไม่ว่าจะเป็นพระเจ้าพิมพิศิกร้า พระเจ้าอชาตัคคุรุ ล้วนเป็นส่วนสำคัญอย่างมากในการประการพุทธศาสนา ทำสังคายนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรัชสมัยแห่งพระเจ้าอโศกมหาราช กษัตริยองค์ที่ ๓ แห่งราชวงศ์โมริยะหรือราชวงศ์มาราธย ในเมืองรา พ.ศ.๒๖๗๐-๒๗๑ ศูนย์กลางของพุทธศาสนาล้วนตั้งอยู่ในแคว้นมகคแห่งนั้นทั้งสิ้น.

(๒) อ่านรายละเอียดเพิ่มใน บรรจุ บรรจุภัณฑ์ เเละน้ำมันปูอุทา เเละ ๑. กរุงเทพมหานคร : พรพนุกการพิมพ์. ๒๕๓๗ หน้า ๒๔๓-๒๔๔.

(๔) ค้า่งนี้ บัดเวหนน นี้ เรียกเพียงมาจาก ปเลสเทิ กล่าวคือ เริ่มจาก ปเลสเทิเป็ด-เสน-นา-ทิหรือบางครั้งก็อ่านว่า ปเลสเทิทีก็คล เมื่ออ่านโดยอีกว่า ปเลส-เสน จากปเลส-เสน จนกลายเป็น บัดเวน (บัดเวหนน) จนปัจจุบัน ซึ่งค้ากำนาณนี้หันเป็นค้ากำนาณที่ทำแก่ทุกคนในประวัติศาสตร์ของโลก เป็นค้ากำนาณที่ ปรากฏอยู่ในคัมภีร์สำคัญทางพระพุทธศาสนา ๒ เผล ตัวยังกันคือ ๑. คัมภีร์ชาตตากัณฐกถาหรือธรรมชาตากาชาดกซึ่งเป็นคัมภีร์ในพระสูตรตันตีปิฎก คัมภีร์ธรรมชาตากิจเป็นคัมภีร์อธิบายความแห่งพระไตรปิฎก เกิดขึ้นในราว ๑,๐๐๐ ปี หลังจากพระพุทธเจ้าปรินิพพาน ปัจจุบันคัมภีร์ธรรมชาตามีอายุราว ๑,๕๐๐ ปี และ ๒. คัมภีร์สำคัญที่เป็น คัมภีร์ในพระวินัยปิฎก ในสันสกฤต เป็นคัมภีร์อธิบายห้องความในธรรมชาติ ปิฎกบางแห่งบางตอนที่คัมภีร์ธรรมชาตากล่าวอธิบายไม่ชัดเจน มีอายุราว ๑,๐๐๐ ปี โดยสรุปแล้วค้ากำนาณปเลสเทนนี้ มีอายุไม่น้อยกว่า ๑,๕๐๐ ปี ข้อ้นี้ก้านวนจากอาชญาของคัมภีร์ทั้งสองที่ค้ากำนาณบัดเวหนนประกายอยู่

สำหรับนั้นก็รำคาญมาก แต่โดยพระพุทธศาสนาจารย์ ชาวอินเดียได้ ซึ่งท่านนับเป็นพระอรรถาจารย์ ที่มีความรู้ความสามารถในการอธิบายความในพระไตรปิฎกที่มีเรื่องสังฆมาทำหน้าที่ มีธีติอยู่ระหว่างพุทธศาสนาที่ ๑๐ ต้นบัน្ហของคัมภีร์นี้เป็นภาษาบาลี อันนี้ ค่าว่า ชาดกที่คุณไทยรู้จักกันมาก่อนแล้วนั้น อธิบายให้เข้าใจง่ายมาก็คือชาดก นั้น มีด้วยกัน ๒ ประเภทคือ ๑. นิบทชาดก ยึดส่วนหนึ่งของพระบาลีเพื่อให้ปฏิญา ๒. ปัญญาชาดก มีเรื่องราวอยู่ประมาณ ๔๐ เรื่องจวบยังนั้น ต้นฉบับเป็นภาษาบาลี แต่โดยท่านເຄาชหนึ่งของสภามປะເທດ แต่ไม่ปรากฏนามว่าที่มาไว้

ต่อมาการ พ.ศ. ๒๕๙๗ สมเด็จกรมพระยาดำรงราชานุภาพ ทรงวิจัยถวาย น่าจะได้เด็กเรื่องมาจากหนังสือมั่งคลสูตร ที่มีเรื่องสังฆมาทำหน้าที่ ซึ่งให้เห็นโดยพระเครื่องมั่งคลอาชาร์ สร้างขึ้นใน

ชาติที่เป็นต้นกำเนิดเรื่องค่ากันนายปะเวนี คือมนต์ราชาดากับส่วนหนึ่งในพระไตรปิฎก มี ๓๐ เรื่อง บางที่เรียกว่า พระเจ้า ๓๐ ชาติก็มี ในพื้นของพระบานสืบัน ห้องความบ้าภูมิปณิพนธรรมค่า เป็นค่าสุภาษิต คำพูดของบุคคลต่างเพียงสั้นๆ หรือมีเฉพาะค่าอย่างบานๆ ในส่วนของการก่อจงมีพระอวารักษากาจารย์แต่เรื่องขึ้นประกอบที่เรียกว่าค่านิทานชาดกชั้น ที่เรียกรากันโดยมากก็มีมาจากต้นกาจารย์ชาดกภูรุษภักดีหรืออรรถกถาชาดกแล้ว โดยในจำนวน ๓๐ เรื่องตั้งกล่าวแล้วนั้น มีเรื่องหนึ่งซึ่งเรื่อง มหาอุบันชาดก ปราบภูรุษแล้วที่ ๒๙ เอกนิบัตราชาก วุฒิบรรจุ เป็นล่าสัตว์ที่ ๗ แห่งวรรณค์ โปรดต่อไปใน นานาท้องถิ่นยังคงแสดงสืบทอด ทุกชาติท่านายโลก. (พิมพ์ครั้งที่ ๒) กรุงเทพมหานคร : สันกัฟฟ์ดูโรห์วงศ์วานิ. ๑๙๕๐ หน้า ๘๖๓ แหล่งที่มาที่มา : โพธิ์ทอง หมายเหตุ พระเจ้า ๓๐ ชาติ ๒๙ เอกนิบัตราชาก ล่าสัตว์ที่ ๗ แห่งวรรณค์

(๔) พุทธศาสนาในประเทศไทย, น้อมถอด. ที่มา: กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์อันวาร์สแลนด์, ๒๕๓๗.
 พุทธศาสนาที่ชุมชนขึ้นตั้งต้น (อนุภัคกษาเพื่อเหลบบูรณะของธรรมทางญี่ปุ่น). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ธรรมสาร, ๒๕๓๘. หน้า ๑๖-๑๗. เกี่ยวกับเรื่องคำทำนายในชาตินี้ สังเคราะห์การพระยาต่างราชธานีภาพ ได้ทรงริบบิลจัดแสดงให้เป็นงานของท่าน ซึ่งปัจจุบันสชาติก ฉบับหลวงมุตแห่งชาติ ภาค ๑-๒. ที่พิมพ์โดยสำนักพิมพ์อันวาร์สแลนด์

ເລີມ ແກ ທ້າ ດັບ
ໄວ້ໃນກົດຕົວ

ឧសភា ក្រុ
កែវ តិកា
ឧបករណី
ប្រជាពលិ
គិលនុពិ ក
ពន្លាមភាព
ធម្មិយ

ค่าแปลง
เม็ดเงิน ๑ โคงามั้ด
หม้อหน้า ๑ สระบุรี
๑ น้ำเต้าจ้มหน้า ๖
ทรงส์ทองเวడล็อช
กุญแจดันนี้จังไม่มีเงิน

۱۸

ทิโกลส มหาราษ
ไปในคืนวันหนึ่ง
ได้ถึง ๑๖ เวลา
ประชุมเสนาคมฯ
ร้ายประการใด
ร้ายแรงมาก จะ
พิธีบุชาญตัวย
เคราะห์ร้ายของ
ปesenทิโกลศักรช
ตามคำแนะนำของ
การอัญเชิญ พระ
พระผู้มีพระภาค

{๖๐} ๕๑๒๘๙๗

ឧបអង្គភាព

ข้อตกลง

แบบทดสอบ

พัน (๑)
อยู่น้อย
ฝ่ายที่ยัง
หากันอย
ที่ต่อไป
ธรรมชาติ
น้ำ ๑๔๖
ควรรู้ว่า

ศักดิ์สิทธิ์
ไม่ใช้ด้าน
ให้ท้าว
ในทางการ
ทางศาสนา
๒ ๙๗ ๒
กุศลธรรม
กุศลต่อ
มีชัยที่ ๓

จะง่าย
ที่สุด
ก็ต้อง
น้ำบูรพา
ในประเทศไทย
๑๙๐๐ ปี

ผลสำเร็จ
ทำ ขาด
ไม่ใช้ภัย
คงที่ไว
ไม่คลุ่ม
๑๘๒ นี่
น้อมรักษา
น้ำหน้า
ที่รักษา

เล่ม ๒ หน้า ๑๗๗ จะยกเอาหัวข้อมาใส่ในพระไตรปิฎกมาใส่
ไว้ในที่นี้ก่อนครอ^(๑๐)

อุสสา รุกุ คำโย ดาว จ อสโธ
กโส สิตาลี จ กุณโภ ปอกุรณี จ
อปากจนหนาน ลารูนี สีหนุติ สิตา
ปelanutti มณฑุกุโย กนุหสบุป
คิลนุติ กาก สุวนุณา บริวารยนุติ
ตสาภาก เอฟกาน ภายนติ
วิปริยาโย วุตตติ นิยมตติ ฯ

คำแปล. หม่องฉันได้ผันพื้นโคอุสราช ๑ ตันนี้ไม้ ๑
เม็ด ๑ โถสามัญ ๑ ม้า ๑ คาดทองคำ ๑ สุนหัจฉอก ๑
หม้อน้ำ ๑ สารโนกรรณี ๑ ข้าวสารที่ทุ่มไม่สูญ ๑ แก่นจันทน์
๑ น้ำเดียวมัน ๑ หินคลอยน้ำ ๑ นางเขียดกลืนกินนุเท่า ๑
แหงทองแดงล้อมด้วยกา ๑ เสือกลัวแพ ๑ ดังนี้ นบริาย
อันผิดนี้จักไม่มีในยุคนี้

เนื้อหาสาระของความเรื่องนี้ ริบจากว่าพระเจ้าปเปสัน
ทิโถส มหาราชแห่งกรุงสัวตติ แคว้นโถส ทรงพระสุบิน
ไปในคืนวันหนึ่งว่า ได้เห็นเรื่องประหลาดที่ไม่คิดว่าจะเป็น
ได้ถึง ๑๖ เรื่องด้วยกัน รุ่งขึ้นจึงตัวสตามพราหมณ์ในที่
ประชุมเด่นทางลัทธิว่าความผันแขวงพระองค์ จะมีผลติ
ร้ายประการใด คณะพราหมณ์กราบบุรุว่า ความผันครั้งนี้
ร้ายแรงมาก จะมีภัยต่อราชบัลลังก์และประชาชนmany ต้องทำ
พิธีบูชาญญาณด้วยชีวิตคน สัตว์ และสิ่งของ เป็นจำนวนมาก
เคราะห์ร้ายจะกล่าวเป็นเคราะห์ดีและหายได้ในที่สุด พระเจ้า
ปเปสันโถสทรงตกพรหมัยรับสั่งให้เกี่ยมการทำพิธีบูชาญญาณ
ตามคำแนะนำของคณะพราหมณ์ โดยระหว่างที่กำลังเตรียม
การอยู่นั้น พระนางมัลลิกาบุลแห่งน้ำให้ปีซอคำอธิษฐานจาก
พระผู้มีพระภาคเจ้า ซึ่งขณะนั้นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรง

ประทับอยู่ ณ พระ刹วัฒนาวิหาร ใกล้กรุงสัวตติ พระเจ้า
ปเปสันโถสทรงเห็นด้วย จึงเสด็จไปเฝ้าพระพุทธเจ้าแล้ว
กราบบุลตามถึงเหตุแห่งมหาสุบินมิตรนั้น พระพุทธองค์
ตรัสว่า ความผันครั้งนี้จะไม่มีผลแก่ตัวพระเจ้าปเปสันโถส
และจะไม่มีผลในปัจจุบันนี้ แต่จะมีผลแก่มนุษยชาติใน
อนาคตกาล และได้ทรงพยากรณ์ความเป็นของพระเจ้าปเปสัน
ทิโถส ที่ลังข้อจนจบดังนี้^(๑๑)

(๑) อุสสา โโคลัมสีตัววิ่งมาจากทิศทั้งสี่ มีอาการ
เกรี้ยวกราด วิงข้าหาดุจจะชนกันที่หน้าพระลานหลวง พอ
เหง้าโกลักกันก็ถอยห่างออกจากกันเสีย ทางนกันไม่ ข้อนิ้วลง
ทำนายว่า ไม่เกิดอะไรขึ้นแก่พระเจ้าปเปสันโถสฯ ฯ ใน
บัดนี้แต่ต่ำในกาลข้างหน้า เป็นสมัยที่พระราชาหรือชนชั้น
ปกครองและคอมมิองพากันประพฤติสิ่งที่ไม่เป็นธรรม พากัน
เดือดร้อนข้าวยากหามากแพ้ กระหงผ่านกันไม่ตัก มีแต่ลั่น
ค่ารามเฉย ฯ ล่าหัวรับในบัดนี้ น่าจะได้แก่การที่มหประเทศไทย
หักหลักเสี้ดข้อรออา ในการที่จะทำสังคมแก่กันได้แต่
ค่ารามกันเฉยฯ

(๒) รุกุ ตันนี้หักหลัก พองอกได้เพียงคีบหนึ่ง
หรือศอกหนึ่งมีมือออกและมีรุกุ ทรงทำนายว่าในกาลข้างหน้า
สมัยหนึ่ง เด็กหญิงและชายจะมีรากค่ากุณณาไปสู่อันนาก
บุรุษแต่เด็ก ฯ มีครรภ์และมีบุตร หักที่รับยังไม่สมบูรณ์
ซึ่อนดูเหมือนว่า เท่าที่ปรากฏอยู่แก่ตัวเราทั่วไปในบัดนี้ก็พอ
ที่จะรับรองความข้อนี้ได้แล้ว

(๓) คำโย แม่โคหักหลักต่างต้องพากันดูด กินเนม
ของลูกโถ ที่ดูนั่งคลอดออกมากอง ทรงทำนายว่าจักมีสมัย
หนึ่งซึ่งหมุนบุญยิ่งพากันเหลลีย์ต่อเช่นฐานปะจายนกรัม คือการ
นอบน้อมต่อท่านผู้เจริญกุาว่า โดยอายุ โดยชาติและคุณสมบัติ
เด็กท่านนุ่มทั้งหลาภานามาราพาเลี้ยงตัวเองตามชอบใจ ได้ทั้งร้าย

(๑๐) สำเนาและภาษาเริ่มเคราะห์ที่น่าสนใจเป็นของพระพุทธศาสนาสิกขอย่างเป็นด้านหลัก ส่วนผู้ที่สนใจสามารถหาอ่านเพิ่มได้จากฉบับดิบในเอกสารนิบทัศ ชาตก บุหกนิภัย พระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐ เล่มที่ ๒๘ ช้อ ๗๘ หน้า ๒๕.

(๑๑) ข้อตระหนักก็คือ ขณะที่กำลังอยู่ในวาระนี้ คือวิรื้นฟื้นเรื่องความก้มกังราษฎร์กันไว้เมื่อราว ๒,๕๐๐ ปีที่ผ่านมา ซึ่งสภาพทางสังคม เศรษฐกิจ เทคโนโลยี
เป็นคนละส่วนกับสภาพปัจจุบัน และสมัยเดิมนั้นยังไม่มีสิ่งใดที่จะเป็นเครื่องบ่งชี้ให้เห็นว่าสังคมเวลาจะพัฒนาการมาถึงเดือนหกเดือนนี้ เหตุการณ์เหล่านี้
เป็นค่าท่านายที่พบตามลัทธิ ผู้อ่านโปรดใช้วาระณญาณในการท่าความเข้าใจและร่วมกันเริ่มเคราะห์ด้วยจักเกิดความอัศจรรย์ ในพระบูญญาอิคุณ
ของพระพุทธเจ้า และต่างคนอนุญาติความไม่ประมาทและหันอยู่ในธรรมโดยสุรัชต โดยการเห็นนี้จักก่อให้เกิดประโยชน์อย่างมากแก่สังคมที่เดียว.

มาแล้ว ชอบใจก็แบ่งให้บิดามารดาที่แก่เฒ่า ไม่ชอบใจก็ไม่แบ่ง ถือลักษณะเดียวกันเมื่อต่ออายุแห่งกรรม คนแก่ห้ามหลาย จักต้องคอยประจนะประจำใจเด็ก ๆ ของตน เพื่อขอสิ่งของมาเพื่อรับประทานไปวันหนึ่ง ๆ

(๔) คาวะ หมู่มุนษ์พากันจับคลูกอด่อน ๆ เข้าเยี่ยมแรก ปล่อยโคลีที่หัวผุ้นเน้นแข็งแรงเสีย ไม่เออใจใส่ผลที่ได้ก็ถือความยุ่งยากไม่ลุล่วงสมหมาย ทรงทำนายว่า จักมีสัญญาณ ชีงพระราชา หรือชนชั้นปักษรอง พากันแม่ความคิดเห็นตรงกันข้าม ปลดอ้ามาตย์ที่คงแก่นอกอาเสีย จำกตัวแทน แต่ตั้งหัวผุ้นคนองเข้าแทนที่ พวากครูอาจารย์ต้องเก็บตัวพูนปากเสียน ไม่มีการเก็บข้าวซอง และพวากหัวผุ้นคนองเหล่านั้น ลากเอา吉จิการของหมู่ของคณะเข้าหากความยุ่งยากหนักหนาทึกทึก

(๕) อสุโกร มัตวานี มีปากหั้งสองข้างและคงมีหัวสองหัวด้วย มหาชนพากันเอกสาร้าวเหมือนป้อนมันหั้งสองปากอย่างเหลือเฟือ ทรงทำนายว่า จักมีสัญญาณ ชีงผู้มีอำนาจตั้งมุนษ์ผู้ไม่ยุติธรรมไว้ในฐานเป็นผู้นินจี้ยัด เผาพากันเรียกอาลีบันอาจากุ่คุ่ความหั้งสองข้างเสียก่อน แล้วจึงตัดสินอาตามพอใจตน

(๖) กิโล มุนษ์พากันหัดสีสถาทดองคำราคำตั้งแสนให้ส่ายสะคาด แล้วนำไปหาสุนัขจึงจอกให้ถ่ายปัสสาวะใส่ทรงทำนายว่า จักมีสัญญาณ ชีงคนตระกูลสูงตกอยู่ในความประมาท พวากตระกูลหรือวรรณ์ต่า ๆ พากันยกตัวเองขึ้นได้ด้วยการศึกษา จนพระราชาทรงแต่งตั้งแทนพวากตระกูลสูง พวากตระกูลสูงจักต้องยอมให้บุตรธิดาของตนทำการสมรส กับพวากต่า ข้อนี้ทรงจัดตั้งมุนษ์ด้วยตระกูลแทน การจัดตัวย่อกำเนิดเป็นหลัก ชีงเป็นเพียงการกล่าวถึงความเป็นไปของมุนษ์เท่านั้น

(๗) สิคานี ชายผู้หนึ่งอาหันแม่พันเชือกอยู่บนม้าผู้ห้อยสันที่ฟันแล้วลงไปใต้ม้า นางสุนัขจังจอกตัวหนึ่ง อยู่ตื้นนี้ มันกินเชือกที่ฟันแล้วนั้นเลียร้าไป ไม่เป็นเชือกขึ้นมาได้ ทรงทำนายว่า จักมีสัญญาณ ชีงเด็กหญิงพากันเสื่อมเสียศีลธรรม สาลวันแต่ในการตกแต่งร่างกายให้สวยงามโคลอในรายหนุ่มดื่มน้ำมา ศึกษาวิชาการยั่วยวนบุรุษให้

หลงไหล ไม่สนใจต่อการเรียนของตน ไม่เข้าใจโดยการกระโดดข้ามรั้วไปบ้าง เห้ทางหน้าต่างบ้าง ทรัพย์ที่สามีตนเองได้สักเท่าไร ก็ริ่วไหลไปด้วยการหน้าไหว้หลังหลอกันนั้น ๆ ไม่เวลากลางคืนท่านเรื่องสักว่าพอเป็นที่ใช้เวลาหั้งหมัด nok อกนั้นเพื่อความเพลิดเพลินส่วนเดียว ในยุคที่เรากลังก่อร่างสร้างกำลังให้แก่ชาตินี้ขออย่าให้ล้มยั่นมาถึงแก่พวงเวลาชาวไทยเสีย

(๘) กุมโภ มีอ่องน้ำใหญ่ตั้งอยู่ในหนอง โองนิด ๆ ล้อมอยู่เป็นอันมากโดยรอบ มุนษ์หัวทุกทิศพากันตักน้ำมาใส่เต่อิงใบใหญ่น้ำเดียว จนหลักไปแล้วก็ยังใส่ไม่ได้ในอ่องเล็ก ๆ นั้นบ้างเลย ทรงทำนายว่า จักมีสัญญาณ ชีงราชภรัจก์ต้องทำงานหารายได้ บำรุงชนชั้นปักษรอง หรือรัฐบาลโดยส่วนเดียว โดยไม่ต้องนึกถึงการเก็บภาษีของตนเอง ข้อนี้ถ้าหากว่าบำรุงชาติประเทศด้วยความจำเป็นในสัญญาณท้องกันตัวอย่างเต็มที่ก็ไม่น่าจะถือว่าเป็นข้อเสียหายและอภิอย่าง ความข้อนี้น่าจะได้แก่การที่ทุกวันนี้การเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมเป็นต้น มันช่วยให้คนมีมั่งคั่งยิ่งขึ้น เศรื่องจักรayers แรงงานของคนจนเสียหมด โองน้อย ๆ จึงว่างพร่อง โองใหญ่ ๆ เต็มล้น ได้แก่ ปัญหาคนจนไม่มีงานทำกันนั้นเอง

(๙) โนกุชรณี มีสรวงน้ำใหญ่ ฝูงสัตว์ทุกชนิดพากันลงกินน้ำแต่น้ำลึก ๆ ที่กลางสรวงกลับทุน เป็นต้น สวนเริมขอบสรวงเสี้ยวเย็นสะอาด ทรงทำนายว่า จักมีสัญญาณ ชีงในเมืองหลวงไม่เป็นที่อยู่อาศัยอันผาสุก มหาชนพากันเหลือกออกไปหาที่อาศัยอันสำราญตามชนบท ในเมืองหลวงมีแต่ความยุ่งยาก ชนบทมีความเยือกเย็นสนิยดี เมื่อในเมืองหลวงกำลังถูกยึดคืนจากโจรสัย เป็นต้น ที่บ้านนอกเต็มไปด้วยความเดือดร้อนโดยไม่ต้องอาศัยอำนาจจากอาณาจักรอยูานี ท่านคงหมายถึงความยุ่งยากทางการเมืองหรือปัญหาเศรษฐกิจเป็นต้น หากก้าวกระทำการใดก็ตามที่จะเกิดขึ้นในเมืองหลวง

(๑๐) อปาก ข้าวสุกที่บุคคลทุกในหม้อเดียวกัน ซึ่งหม้อข้างหนึ่งสุดด้วยหัวหนึ่งสุก ๆ ดับ ๆ อีกข้างหนึ่งดับแห้ง ทรงทำนายว่า จักมีสัญญาณ ชีงชนชั้นปักษรอง รัฐบาลราชตระกูล อร์มาตัร์ ราชภรัฐกุณพากันถืออำนาจเป็นธรรม

ไม่เคารพหลักธรรม ภัยพลอยเป็นไปด้วย เร็วสีม้ายันเดียวกัน สือส่วนหนึ่งตกเลือก ๆ ธรรมชาติอุตตินิยม คืออีกอย่างคือ คำว่า ประชาธิกิจ ไม่ควรทิ้งเราเสียอยู่มากที่เรียบค่าไม่

(๑๑) จันทน์ ตีรากาสูงสุดเป็นอันหม้อเดียวกันนั้น ทรงในศาสนานี้ได้ศึกษา วิมุติเป็นคุณค่าอันผลิตด้วยเห็นแก่ปักษาก็หัวใจนัก ตราชาก็ติดเตี้ยนความมุนษ์และความโลกฯ เหล่านั้น เมื่อไม่อาจ หรือตั้งอยู่ในฝักฝาในทางธรรมพยัญชนะ ผู้หลงใหลในความรู้ บางพวก จักนั่งแสดงสีเพริ่งและประชุ เพียงมาสกหนึ่ง (ปีกันน้ำ) เอาธรรมที่ติดเพราจะยังลังที่ให้ เหล่านี้ไปแล้วเงินเพิ่มผู้ก่อให้เกิดประ ธรรมเป็นหน้าที่ของ

(๑๒) ลาชุ ธรรมดาย้อมลองยัน ชีงโลกแปรปรวน ใจราชสำนัก ในที่คุณประจันได้รับก

ไม่ควรพหักห้าม กระหึ่มพากเทวดาที่เนื่องอยู่บันมนุษย์ ก็พลอยเป็นไปด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้น ฝันจังตกไป่สมอ ในรัฐสีมาอันเดียว กัน ส่วนหนึ่งมีฝนตก ส่วนหนึ่งไม่ตกเลย จึงส่วนหนึ่งตกเล็ก ๆ น้อย ๆ ข้อนี้คงหมายถึง ชนิดที่มิใช่ธรรมชาติอุดมิยม คือเป็นพระเหตุนั้น ๆ บันดาลจริง ๆ ถืออย่างคือ คำว่า ฝน อาจเป็นเชื่อของความผาสุกของประชาชนก็ได้ โดยเฉพาะนักวิทยาศาสตร์ธรรมชาติวิทยา ที่ยังไม่ควรหัวเราะเยาะเริงเกินไป เพราะน่าจะมีอะไร ๆ อุบากที่เรียบคดไม่ถึง

(๑) **จนหนาน คณพากหนึ่ง** เอาแก่นจันทน์แดง อย่างคิรากสูงสุดเป็นอันมาก ไปแลกตามเมรัยอย่างคลา ฯ แม้อเดียวท่านนั้น ทรงทำนายว่า จักมีสมัยหนึ่ง ซึ่งนักบัวช แสคนานี้ได้ศึกษาเล่าเรียนธรรมวินัยของตถาคต ซึ่งมีนุติเป็นคุณค่าอันเลิศเป็นอันมากแล้ว พากันไปแลกคลาผล ก้ายทึนแก่ปากแก่ห้องเล็ก ๆ น้อย ๆ เขายังนำเอาคำของตถาคตที่ตีเตียนความโลภไปแสดงแก่มนุษย์ทั้งหลาย ให้มนุษย์ละความโลภนั้น ๆ โดยสละปัจจัยถวายตน อดชีว แหล่นนั้น เมื่อไม่อาจถอนตนออกจากความเป็นทาสในลาก หรือตั้งอยู่ในฝีกฝ่ายแห่งพระนิพพานได้ก็ได้อารักความรู้ ไฟทางอรรถพยัญชนะหรือเสียงอันไพเราะแสดงธรรม ทายก ฟุ่งในความรู้หรือเสียงที่ภาษาไทยปัจจัยเป็นอันมาก อดชีว ษก แงว กันนั่งแสดงธรรมเรื่องพระนิพพาน ตามข้างถนน ที่สีเพร่งและประดุจของพระราชา (ประดุจวัง) เพื่อให้แก่เงิน ที่ยังมาสกหนึ่ง (ประมาณยี่สิบสองบาท) เป็นอย่างต่ำ เข้ามา กันน้ำอาธรรมที่ตถาคตแสดงอันประกอบด้วยคุณค่าสูงสุด กระอาจังสัตว์ให้กับพระนิพพานที่เข้าห้องหลายเรือนเอากล อกน้ำไปแลกเงินเพียงเล็กน้อยเท่านั้นเอง ข้อนี้ทรงหมายถึง ภาระที่ต้องหามนุษย์ที่มุงลาภโดยส่วนเดียว เพราะคนประเทศไทยนี้ ที่ผู้ก่อให้เกิดประเพณีไว้จ้างให้แสดงธรรม หั้งที่การแสดงธรรมเป็นหน้าที่ของบุตรตถาคตโดยตรง

(๒) **ลาวนิ สีหันติ น้ำเต้าแห้ง กลง ปลา ชื่อตาม กามคาย อ่อนคลายน้ำกลับลมดึง ทรงทำนายว่าจักมีสมัยหนึ่ง โลกเปรีบวน จนถึงบันนิยมเชือกถือด้วยคำของคนคดโง หาซล้านก ในที่ประชุม ที่นิจฉัยความถือด้วยคำของคนเห็จ ประจบได้รับการเชือดอ่อนในท่ามกลางสังฆสันนิบาต (ที่**

ประชุมกิจกรรมทั้งหมด) คนบุคคลที่อืดี้ค่าสนใจกินยอมมี เสียงดัง มีคนเชือฟังคำของเขาก็เป็นคุจว่านาสัตว์ออกจากทุกช ไปสู่พรหมพิพานได้ ส่วนคนที่มีศีล ประพฤติต่อง ประพฤติ ชอบ ไม่มีเสียง คุจไม่เป็นถ้อยคำที่ยังผู้ฟังให้ออกจากทุกช ได้ เมื่อในการตัดสินอธิกรณ์เป็นต้น ก็ทำนองเดียว กัน เรื่องนี้ ย่อมก่อให้เกิดความสัมภาระเป็นอันมาก และจะมีบุคคนี้เลื่อน ที่ธรรมพุตดจ้อ แต่ธรรมเป็นไป

(๓) **สิลา ป璇นุติ สิลาแห่งทิป โตเต่าเรือน พากัน ลอยฟ่องออยู่หนึ่งน้ำ** เมื่อเรือนเรือลากาที่มีได้บรรทุกสินค้า ทรงทำนายว่า จักมีสมัยหนึ่งที่โลกเปรีบวน ทำคนตระกูล สูงใหญ่โดยมาก คนตระกูลต่ำกลับมั่งคั่งและไม่เคราะห์คน ตระกูลสูง ในที่ประชุมก็คือที่ที่คนไฟร์ตระกูลต่ำ บุตเตะยัย ถากถางคนผู้ดีตระกูลสูง ในท่ามกลางสังฆสันนิบาต ก็คือ ที่ที่พวกอัลชีพุดกดซึ่งมีเงิน เย้าย้ายถากถางกิจผู้เป็น ลักษ ข้อนี้ถ้าเราจักเพ่งในฝ่ายดี ควรเข้าใจว่าคนตระกูลสูง ประมาณจนเคยด้วย วงกลมที่หนักมากก็หมุนไปตามกฎแห่ง กรรม จนคนตระกูลสูงตกยาก คนตระกูลต่ำที่ไม่ประมาท ยกตัวเองขึ้นได้ด้วยความรู้ความสามารถของตน จะเป็นฐานะ ตีก่าวคนหันสูง

(๔) **ណดุกุกิโย กดุนสปุปี ศิลสนุติ นางเขียดน้อย** ไล่ตามญูเข้าตัวมีม้ากันแล้วกันกินกินเสีย เห็นว่ามีนักกินกิน กันหนอนบัวอ่อน ฉะนั้นทรงทำนายว่า จักมีสมัยหนึ่งที่บุรุษ พากันตกอยู่ในอำนาจจัตุรี เพราะความหลงในหลินภัยคุณ บรรดาทรัพย์สมบัติ ข้าหาส กรรมกรอญูในเมืองญูบุรุษเป็น แม่เรือนหมดเลยเป็นเหตุให้เล่นด้วย มีอำนาจเด็ดขาดในเมือง สามไม่กล้าปรีบก่ออะไรแล้วเดียว ข้อนี้จะเป็นได้ในเมือง สตอรีเจริญด้วยศิลปะในการยั่วยวนถึงชีดสุดสามารถผูกมัด บุรุษไว้อยู่มีอ้วด้วยประการหั้งป่วง ถ้าจะมีผลดีบ้างก็เป็นผลดี ต่อการป้องกันสิ่งความชองโลกาเท่านั้น เพราะเชื่อว่าบางที่สตอรี อาจห้ามบุรุษไม่ให้รับกันได้ สตอรีไม่ปราบกู้ว่าชอบดึงดูบ ก็ต้องเป็นการบรรทัดอ่อนแอบเมื่อคนของตน

(๕) **กาก สุวนิสา บริวารยันติ ราชวงศ์สีทอง** หั้งหอยที่บานแห่ห้อมล้อมอีกสีดำไปทั่ว ๆ ทรงทำนายว่า จักมีสมัยหนึ่งที่ราชตระกูลไม่ได้รับการเดียงดูจากพระราชา โดยที่พระราชาเรวง ศักดิ์ตัดกำลังเสียงหรือด้วยเหตุอื่น ๆ

ก็ตาม ราชตรัยกุลเหล่านั้นต้องหันไปพึงพาอาศัยคนชั้นต่ำ ที่เป็นราษฎรเป็นต้นซึ่งเป็นผู้มีศรัทธาอ่อน懦 ให้รับการแต่งตั้งจากพระราชนัด

(๑) ตัวภาษา เอฟกาน ภายนคร แห่งทั้งหลาย พากันได้จับเลือมาก็ยังคงอยู่ร่วม ๆ ทรงท่านนายว่า จักมีสมัยหนึ่งพระราชนประพฤติดีธรรม ทำตนบรรดุลต์ให้มีอ่อน懦 ปราบปรามคนบรรดุลสูงหรือราชตรัยกุล ให้อยู่ในอำนาจของตน ต่างพารินເອຫวยลิ่นเงินหอยด้วยอำนาจ อันไม่ชอบธรรม กิจที่เป็นบาปทั้งหลายพากันเบียดเมียน กิจที่ประพฤติธรรม เมื่อเชอเหล่านั้นไม่ได้ความยุติธรรม จากพระราชนหรือใคร ๆ ที่เป็นเพื่องของตนแล้ว ต่างก็ต้องหลีกออกไม่อยู่ตามป่าตามเขา เพื่อแสวงหาสันโดษธรรม กันอย่างมาก

จับค่าก้าวหน้า "ปักกิ่ง" และ ศึกษาหลักธรรม กรณีธรรมชาติให้ลักษณะ

หลักค่าสอนที่ปรากฏในคัมภีร์ปัจฉานนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง ถ้าหันเป็นความสนใจให้ไม่กระมองข้างไปพอ ๆ กับการใส่ใจต่อสภาพความเป็นอยู่ของชีวิต ของเราทุกคน เพราะเป็นหลักธรรมที่หากบุคคลใด ๆ ก็ตามสามารถจะช่วยและทำความเข้าใจอย่างแจ่มชัดแล้วก็สามารถแผ่ความรู้ความเข้าใจด้วยปัญญาภูณะไปยังปรากฏการณ์ของชีวิต โดยเฉพาะที่เป็นเปื้อนด้วยโลกธรรมในทุกแห่งมุ่งให้เป็นอย่างดีด้วยเช่นกัน

ค่าว่า "ไตรลักษณ์" นี้^(๑๖) มีความหมายว่าลักษณะสามอย่างของสรรพสิ่งตามธรรมชาติ เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า สามัญลักษณะ คือลักษณะที่ไม่ของสิ่งทั้งปวง ๓ ประการ ไตรลักษณ์เป็นกฎธรรมชาติ พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า ไม่ว่าพระพุทธเจ้าจะอุบัติขึ้นในโลกหรือไม่ กฎธรรมชาตินี้ยังคงมีอยู่และเป็นไปตลอดกาล พระพุทธเจ้าเป็นผู้ที่นับเป็นรากฐาน

ประการให้ค้นอื่นเข้าใจตามมี ๓ ประการคือ

๑. อนิจจตา แปลว่า ความเป็นของไม่เที่ยง^(๑๗) โดยค่าว่า อนิจจตา มาจาก อ แปลว่า ไม่ นิจ แปลว่า คงทน ตา แปลว่า ภาวะ ดังนั้น อนิจจตา จึงมีความหมายถึง ภาวะที่ไม่คงทนถาวรหรือภาวะที่ไม่เที่ยง ทุกสิ่งทุกอย่าง ในโลกนี้ไม่มีอะไรเที่ยงแท้ มีเกิดมีดับ มีเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา บางสิ่งเราเห็นความเปลี่ยนแปลงชัดเจน อาทิ เช่น ทารกเกิดมาตัวเล็ก นิดเดียวแล้วก็ใหญ่ ฯ เจริญเติบโตเรื่อย เป็นเด็ก เป็นหนุ่มสาว และแก่ชรา สุดท้ายก็ตายจากไป อาทิ เช่น ภูษา เรายังเกตเห็น ความเปลี่ยนได้ยากดูเหมือนว่า ๑๐๐-๒๐๐ ปี ก็ยังเหมือนเดิม ความจริงแล้ว ภูษาหนึ่นเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา แต่สังเกต เห็นไม่ได้ด้วยการใช้เวลาเพียงเล็กน้อยและสิ่งที่เป็นนามธรรมก็เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาเหมือนกัน อาทิเช่น ได้ ลาภ^(๑๘) เสื่อมลาภ ได้ยศ เสื่อมยศ มีนิทากและสรรศริริ เคยเป็นคนดีแต่เกิดกลับเป็นคนเลวได้ วันนี้ลีบหนึ่งให้ความสุขแก่เราได้ ภัยหลังลีบหนึ่นอาจให้ความทุกข์แก่เราได้

๒. ทุกขตา แปลว่า ความเป็นทุกข์หรือทอนอยู่ได้ยาก มาจาก ทุก แปลว่า ทนไม่ได้ เป็นทุกข์ และ ตา แปลว่า ภาวะ รวมความ คือภาวะที่ทนไม่ได้ หมายถึงภาวะที่ตัดแยกไม่สมบูรณ์ มีความบกพร่องอยู่ในตัวพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

๓. อนัตตตา แปลว่า ความเป็นของไม่ใช่ตัวตน มาจาก อะนะ แปลว่า ไม่ อัตต แปลว่า ตัวตน ตา แปลว่า ภาวะ รวมความคือ ภาวะที่ไม่ใช่ตัวตน อนัตตตา แปลได้ ๒ ความหมายคือ ๑. แปลว่า ไม่ใช่ตน หมายความว่า ไม่ใช่ตัวตนของตน สิ่งที่เป็นรูป เวหนา สัญญา สัมสารและวิญญาณ ซึ่งประกอบกันเข้าเป็นรูปเป็นร่างที่เราเข้าใจว่า คนนี้ไม่ใช่ตัวของคน ไม่มีเครื่องเป็นเจ้าของ เป็นของว่างเปล่า เป็นเพียงสิ่งสมมติ มันเป็นเพียงสภาวะธรรมที่เกิดขึ้น

และดำเนินไปตามเหตุ ที่แท้จริง หมายความว่า เมื่องหลังการเปลี่ยนแปลง

และสิ่งใดเล่า จริงแท้ๆ ไตรลักษณ์นี้ ปิดบัง คือ ๑. สัมบทิปี ปิดบังอนิจจังไว้ กล่าว แห่งกรรม อุฐ จิต วา หลุดล่วงไปขึ้นใหม่เกิ่น ใหม่มาแทน ความคิด คุณลักษณะของลัทธิ ๒. อธิบาย การเปลี่ยน ที่เข้าใจได้ยังคือ เมื่อยกเปลี่ยนเป็นอื่น และ ๓. อนัตตตา ความเป็นอนัตตา ทำให้ แล้วเป็นเพียงธาตุต่าง ไม่มีความเป็นคนเลย สิ่งหนึ่งสิ่งหนึ่งนี้คือ ปัญญา นำไปให้เห็นความ

โดยสรุปแล้ว ลักษณะดังกล่าวได้ ความไม่เที่ยง (อนิจจ) สาเหตุที่ทำให้มีมวาย มะม่วง ไม่มีความสมมติ ไม่ได้ (ทุกขตา) ต้อง เลี่ยงไปให้สุด การที่ เป็นภาระที่ไม่ตัวตน มะม่วงเป็นผลของการ

^(๑๖) ทุกภาคีภัย ธรรมบท พนิชไภรปีกุล เล่มที่ ๒๕ ช้อ ๓๐ หน้า ๕๙ และ ดูอิบราหิมใน พราหมณบัญชา (ป.อ.ปุญโธ). พจนานุกรมพุทธศาสนา ฉบับปัจฉานธรรม.

กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. ๒๕๓๓ หน้า ๑๐๔.

^(๑๗) ตัวย ไชยโยธ. พจนานุกรมพุทธศาสนา. กรุงเทพมหานคร : สันนกพิมพ์โดยบีมโซฟ. ๒๕๓๓ หน้า ๗๕-๗๖.

^(๑๘) อังคุตระนิภัย อัญชุกนิภัย พระไตรภูมิกา เล่มที่ ๒๓ ช้อ ๙๙ หน้า ๑๕๓.

^(๑๖) ทุกภาคีภัย ชาดก ๒. ก้าวตั้งอยู่ในศีล ๑๑. การไม่ประพฤติ

^(๑๗) อังคุตระนิภัย ทุกนิบ ๒. กัจจุยกุต

และดำเนินไปตามเหตุปัจจัย และ ๒. แม้ว่า ไม่มีตัวตนที่แท้จริง หมายความว่า ไม่มีวิญญาณถาวรหรือสิ่งที่อยู่เบื้องหลังการเปลี่ยนแปลงทั้งหลาย

และสิ่งใดเล่าที่ทำให้ไม่สามารถพิจารณาเห็นความจริงแห่งไตรลักษณ์นี้ ท่านอธิบายว่า มี ๓ สิ่งด้วยกันที่มาปิดบัง คือ ๑. สันตติ ความสืบท่อแห่งนามรูป เป็นสิ่งที่มาปิดบังนี่จะจังไว้ กล่าวคืออนิจจังนี้โดยรวมคือ ความสืบท่อแห่งกรรม อุตุ จิต อาทรสิ่งต่างๆที่เข้าใจได้่ายิ่งคือ ขณะก้าวหลุดล่วงไปชนในไม่เกิดขึ้นแทน อายุยังเก่าหมดไป อายุยังใหม่มาแทน ความคิดเก่าดับไปความคิดใหม่มาแทน นี้คือ คุณลักษณะของสันตติที่มาปิดบังไม่ให้เห็นความเป็นอนิจจัง ๒. อธิบายถึงการเปลี่ยนอิถยาณ เห้ามายาปิดบัง ทุกชั้น ตัวอย่างที่เข้าใจได้่ายิ่งคือ เมื่อเราเดินเมื่อย เรายกเปลี่ยนเป็นหง้า นั่ง เมื่อยกเปลี่ยนเป็นนอน ทำให้คิดว่าขันธ์ ๕ ของเรามีสุข และ ๓. มองสัญญา ความเป็นกุ่มก้อนที่อยู่ในตัวเราปิดบัง ความเป็นอนัตตา ทำให้เราเชื่อว่าเป็นตัวเป็นตน แต่แท้จริงแล้วเป็นเพียงธาตุต่างๆ ประกอบกันเป็นคน ถ้าแยกออกแล้ว ไม่มีความเป็นคนเลย ต่อเมื่อร่วมกันเข้าด้วย สมเด็จว่าเป็นสิ่งนี้บังสิ่งนั้น นี้คือสิ่งที่เรียกว่ามองสัญญา ที่เข้ามาปิดบังปัญญาไม่ให้เห็นความเป็นอนัตตาของสรรพสิ่งทั้งปวง

โดยสรุปแล้วความสามารถเรียนรู้ความเป็นสามัญแห่งลักษณะดังกล่าวได้ อาทิเช่น เมื่อเห็นม่วงมากให้พิจารณาความไม่เที่ยง (อนิจจตา) คือการมีผลลัพธ์ ผลเก่า และผลลูกสาวเหตุที่ทำให้มะม่วงเปลี่ยนสภาพไปเรื่อยๆ เพราะฉะนั้นมะม่วงไม่มีความสมบูรณ์ เนื่อมะม่วงจึงหนอยู่ในสภาพเดิมไม่ได้ (ทุกชนิด) ต้องแบ่งเปลี่ยนไปจนผลมะม่วงสุกและแห้งเสียไปในที่สุด การที่ผลมะม่วงมีอ่อนนิ่วกันด้วยของมันเอง เป็นภาวะที่มีใช้ตัวตน (อนัตตตา) ความอ่อนความแก่ของมะม่วงเป็นผลของการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง พุทธศาสนา

จึงไม่เชื่อว่าต้องมีสิ่งที่ถูกต้อง หรือเทพบเจ้าองค์ใดมาคอยกำกับการเปลี่ยนแปลงของผลมะม่วง สรรพสิ่งทั้งหลายย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามธรรมชาติ โดยไม่มีผู้ใดมาบันดาลให้เป็นไปได้

บทสรุป : สารัตถธรรมไปค้นที่รปภเวกย์กับการบำเพ็ญให้ได้จริง

และเมื่อท่านหันหลังจากอ่านคัมภีร์ปัสดเวหนานี้จบลงอย่างละเอียดแล้วจะพบว่า มีคำสอนที่ແง່อยู่อย่างมากทั้งในและของบุคลาธิชฐานคือการยกตัวบุคล เป็นองค์ประธาน หรือธรรมชาติฐาน การยกหลักธรรมเป็นองค์ประธาน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการจัดการปกครองของท่านผู้ปกครอง อาทิเช่น พระพุทธเจ้าสอนเรื่องการปกครอง โดยหลักทศพิธารธรรม^(๑๒) การมีสติความไม่ประมาทคือการเป็นอยู่อย่างไม่ขาดสติมีความเพียรที่มีสติเป็นเครื่องเร่งร้าและควบคุมเป็นคุณเครื่องกำกับความประพฤติและการกระทำทุกอย่างจะมั่درะงัตัวไม่ยอมคล้ายไปในทางเดื่อม

ขณะเดียวกันก็ไม่ผลต่อการสั่งห้ามความติงมาร ความเจริญก้าวหน้า ตระหนักในสิ่งที่พึงทำและพึงละเว้น ใจสานักอยู่เสมอในหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ กระทำการด้วยความจริงจัง รอบคอบ และต้องก้าวไปข้างหน้าเรื่อยๆ การเป็นคนมีความกตัญญูต่อกาล^(๑๓) สิ่งเหล่านี้ คนไทยเชื่อว่า เป็นบุญทั้งสิ้น เป็นบุญที่อยู่ในธรรมชาติจะทำให้ได้มาซึ่งลูกหลานที่เป็นคนดีมีความกตัญญูต่อกาล^(๑๔) วันอนาคตง่ายรักพรั客แม่ คันใหญ่จึงมีกุศลเจตนาที่มีไปในการทำบุญและสร้างกุศลอย่างเป็นด้านหลัก ซึ่งเมื่อกล่าวเฉพาะเรื่องบุญในพระพุทธศาสนา มีความหมายเป็น ๓ ประการคือ ๑. หมายถึงความสะอาด ความบริสุทธิ์ และความดี อันหมายถึง สภาพจิตใจที่ผ่องใส บุญจะทำหน้าที่นำร่องความชั่ว หรือลบกิน

^(๑๒) ทุกหนึ่งกิจ พระไตรปิฎก เล่ม ๒๖ ข้อ ๒๘๐ หน้า ๙๙ อธิบายว่า ทศพิธารธรรมคือหลักการปกครอง มี ๑๐ ประการ คือ ๑. การให้ ๒. การตั้งอยู่ในศีล ๓. การนิรวิจาร ๔. ความชื่อช腾 ๕. การมีความอ่อนโอน ๖. การบำเพ็ญดبه ๗. การโนโกร ๘. การไม่เบิดเมียน ๙. ความอดทน ๑๐. การไม่ประหาติผิดกันของกล่องธรรม.

^(๑๓) อังคุตตรนิกาย ทุกนิมิต พระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๐ ข้อ ๓๖๔ หน้า ๙๐๔ อธิบายว่า สิ่งที่ทำได้ยากมี ๒ ประการคือ ๑. บุพพากร ได้แก่บุคคลที่ทำอุปการะก่อน และ ๒. กตัญญูต่อกาล ได้แก่บุคคลที่รู้ว่าผู้อ่อนหักอุปการะแก่คนก่อนแล้วท้าตอบแทนบุญคุณก่อน

ในใจใจให้หมดสิ้นไปหรือบรรเทาเบาบางลงได้ ๒. หมายถึง การกระทำความดีต่าง ๆ มีสภาพเป็นเหตุแล้ว ส่งผลเป็น ความสุข และ ๓. หมายถึงความสุขมีสภาพที่เป็นผลเพราะ ความสุขเป็นผลของการทำความดี ลิงได้ที่ทำไปแล้ว ไม่ทำให้ ตนเองและผู้อื่นเดือดร้อน ลิงนั้นจัดเป็นบุญ บุญและ ความดีที่อยู่ในระบบพุทธศาสนา เรียกว่าบุญกิริยาตฤทัย^(๑๗) ซึ่งสามารถเกิดได้ทั้งทางกาย ทางวาจา และทางใจ

อย่างไรก็ตาม เมื่อเราอ่านเรื่องนี้ ด้วยการพิจารณา ดูให้ดีแล้ว จะพบเจตนาเดิมของท่านว่าเป็นไปในทางให้คุณ เรารู้ตัวล่วงหน้าถึงความเป็นอนิจจังของโลก มากกว่าที่จะ ให้เชื่อว่าเป็นเห็นนั้นเป็นทุกตัวอักษร แม้ว่าเรื่องที่กล่าวนั้น ในบัดนี้รับรองกันเป็นเรื่องจริงอยู่มากก็ตาม โลกเรานี้ ไม่มีอะไรแวน่อน เป็นไปตามโลกธรรมทั้งส่วนที่ดีและไม่ดี มีทั้งที่น่าประทับน่าและไม่น่าประทับน่า แลยก็ไม่มีมั่น

อาจเปลี่ยนกลับไปกลับมา หน้ามีอิบันหลังมีออยู่ เช่นนี้ พระเจ้าปเลสนก็อกจะผันจังหวะไปเรื่องนั้น^(๑๘) เราไม่คิด ก็ได้ไม่เป็นปัญหาสำคัญ แต่ปัญหาสำคัญนั้นอยู่ที่ว่าเราจะ ท้าวเราเองให้เหมาะสมกับที่จะอยู่ในโลกอันไม่แน่นอนนี้ อย่างไรเท่านั้น หากใครจะเชื่อถือเรื่องนี้ว่าเป็นเรื่องท่านนาย ผันที่แน่นอนของอย่างก็คงจะไม่ได้รับประโภชน์อะไรมากไป กว่าอ่านหนังสือท่านนายผันธรรมดามาเล่มหนึ่งเท่านั้น^(๑๙) แต่ ถ้าอ่านในฐานะเป็นเรื่องหลักธรรมที่แสดงความไม่เที่ยงที่ สั่งสอนตัวเองไม่ให้ทำบานป แต่ให้เป็นคนกตัญญู รักสงบ คิดช่วยตัวเอง รักษาเกียรติตยศของตัวเอง ต้องไม่ทำร้าย ตัวเองประดุจว่าครอ ฯ กิ่งรัก ซึ่งการกระทำลักษณะนี้ ไม่เกิดประโภชน์อะไรเลย^(๒๐) ต้องประคงสติแล้วนักกลับมา สู่การกระทำที่เป็นประโภชน์ในทางสร้างสรรค์จะดีกว่า ซึ่ง เป็นแนวทางที่สอดคล้องกับพุทธศาสนาที่เน้นเรื่องกรรมดี

การรู้ไว้ ไม่ให้ความ กรรมเป็นด้านหลัก^(๒๑) อื่นตามต่อราโชคชัย มั่นเอง ทางดีที่สุดก็ จะครองชีพอยู่อย่าง แน่นอนด้วยการใช้

^(๑๗) ที่นิภัย ปัญกิริยา พรห.ไดรปุก เล่ม ๑๑ ข้อ ๖๘๔ หน้า ๖๓๐ อธิบายว่า บุญกิริยาตฤทัย มี ๓ ประการคือ ทำเมีย บุญคือการบริจาคทาน สิ่ลัย บุญคือการรักษาศีล ภวานนัย บุญคือ การเจริญหรือภารนา เจริญสมบท.

^(๑๘) อังคุตตานิภัย อัญชุนินิพาต พรห.ไดรปุก เล่ม ๒๓ ข้อ ๗๖ หน้า ๑๕๗ อธิบายว่า โลกธรรม มี ๘ ประการคือ ๑. ลักษ การได้คุก ๒. ลักษ การเสื่อมจากลูก ๓. ยลส การได้ดับศี ๔. อยลส การเสื่อมจากอายุ ๕. ปัลส สา การได้รับภารຍอย่ ๖. สรรสรณ ๗. นินบ กการได้รับภารณินา ๘. ลักษ การเสื่อมจากสุข และ ๙. ทุกอย ให้รับความทุกข์. กล่าวกันว่าโลกธรรมนี้ บุ่มเกิดขึ้นได้ทั้งแท้ บุกุณผู้ใดได้รับบุญแล้วทำพระอิริยาบุญได้เรียบร้อย ทั้งแท้ที่ว่าบุกุณนั้น ไม่มีความรู้และไม่เข้าใจตามความเป็นจริง ถ่างหากันคุณหละ ยินดีอันร้าย ส่วนพระอิริยาบุญได้เรียบผู้แล้ว ผิวภารนาเห็น ความเป็นจริงว่าสิ่งเหล่านี้อย่างใดก็ตามที่เกิดขึ้นแท้แล้วไม่เที่ยง เป็นทุก ก มีความเปลี่ยนไปเป็นธรรมด้า ไม่แหลกเหลา ไม่หลุดไหล ไม่ตามอิญชารามน์ คือสิ่ง ที่มีภารนา น่ายินดีและไม่ยืนร้าน ในอิญชารามน์ คือส่วนที่ไม่น่าภารนา ไม่เที่ยง หากแต่สืบทอดยังมีคงไม่เป็นไปตามกาลแห่งอารมณ์ นั้น ๆ.

^(๑๙) ในคัมภีร์สารัตถกถาสังคฆะ ฉบับแปล เล่ม ๑ (๒๖๑) หน้า ๓๖๒. อธิบายเหตุแห่งความผันนี้ไว้ ๔ ประการคือ ๑. ชาติโภกโต ผันพราชาตุกำเริบ ๒. อนุญาตปุพโต ผันพราหณ่วนอวารามณ์ที่ตน ได้เคยเห็น ได้เคยฟัง ได้เคยยูง ได้เคยดู ได้เคยมีโก ได้เคยสัมผัสแทกอน ฯ นั้น กล่าวคือความผัน ที่เกิดจากเก็บเอาไว้ที่ตนได้เคยผ่านพนมมาแล้วมาเห็น ๓. เทวโภกโภก ผันพราเวหา magmaokthuway และ ๔. บุพนนิมิตโต ผันพราอานาจกุลและอกุล อันที่ผลเป็นสุขและทุกข์. และโปรดดูเพิ่มใน นายเพทายกิตธานา คุณมือคลังปริยัติธรรม เล่ม ๑. กรุงเทพมหานคร : มูลนิธิอิฐวิชารามมหาธาตุวิทยาลัย. ๒๕๕๕ หน้า ๖๐๖.

^(๒๐) หลักทางพระพุทธศาสนาสอนไว้ว่า “อธิถ นาหาความเมะยะ (อย่าหวานหันหันดึงดึงดีดต) นัปปวีกังเช อนาคต (อย่า晔วงดึงอนาคต) บากติทัมบกิหันตัง (อตีดผ่านหันไปแล้ว) อัปปตตตัญจ อนาคต (อนาคตถือว่างามไม่ถึง) ปัจจุปันนัปปุจ โย รัมมัง (อย่าให้เกิดตั้นในปัจจุบัน) ตัตต ตัตต วิปัสสติ (ทำความเข้าใจเรื่องนั้นๆ ให้ดีด้วยใจ) อาสติรัช อาสตุปปัง (ไม่หันหันให้ไม่รู้) ไม่รู้ว่า (ไม่รู้ว่า) ตัต วิชา มนพุทธาย (ควรทำความเข้าใจเรื่องนี้ว่าสมอ) อัชชะ กิจจมาตปปัง (อย่าให้ต้องทำกิจกรรมทั้งนั้นให้เสร็จ) โภ ชับบุญ นรภัง สุว (โครงสร้างให้ไว้หันนั้นจะหายหรืออยู่ จนทำหันนี้ให้ถูกต้อง)....”

^(๒๑) บุญนี้อาจยังคงของควรปูนอึกหันหนึ่งคืออาจารย์ ดร. จันทร์ ทุมเมืองปาน ที่เรียนตามที่วิทยาลัยศรีปุ่ม และกรรมการสามเณรมหาวิทยาลัย ทำนั้นเป็นผู้ที่ผ้า จะนั่งข้อศอกดูอย่างท่าน ดร.สุข พุยกานต์ ผู้ถือตัมภารากิษยาลัษณะปีก ที่ว่า “เริ่ม รอบรู้ รักษา เตือนร้อน” มองว่าและแนะนำให้นำมาใช้ทั้งตัวนี้ ของความเป็นคนนั่นในเมืองสังคมไทย สามารถนำมามาใช้ได้ทั้งตัว เยาวชน หรือแม้แต่ผู้หลักสูตรใหญ่ก็ควรมีคุณสมบัติตั้งตัวนั้น

กรรมชั่ว ไม่ให้ความสำคัญต่อเรื่องชาติลิขิต แต่ถือกฎหมายแห่งกรรมเป็นด้านหลัก^(๑๒) ถ้าทำอยู่เช่นนี้ผลจะไปเกิดเป็นอย่างอันตามตั้งใจใช้ชีวิตทางได้ไม่ ต้องเป็นไปตามเหตุผลของมันเอง ทางเดียวที่สุดก็คือการคิดหาคำตอบของปัญหาที่ว่าเราจะครองซึ่พออยู่ปางไร จึงจะพบความสุขโดยที่ไม่มีอะไรแน่นอนด้วยการใช้ปัญญาความรอบรู้ที่อยู่ในระหว่างของ

ความเฉลี่ยวฉลาด ความเชี่ยวชาญ ความเบิกบาน และ
คุณธรรม กล่าวคือการปฏิบัติต่อผู้อื่น ด้วยความความ
บริสุทธิ์ใจ ยึดหลักปัญญา เมตตา และชั้นตี สามารถเป็น
ตัวอย่างให้ลูกหลานของเราได้ถือเป็นตัวอย่างในการที่จะ^๔
ครองชีวิตได้อย่างมีความสุข □

(๑๖) หลักความเชื่อเรื่องการมี ปรากฏข้อความอย่างละเอียดในดันกีร์ปกรณ์วีเดลซึ่งมีความคิดเห็น ๓ หน้า ๒๗๓ ความว่า กรรม หมายถึงการกระทำที่ประกอบด้วยเจตนาที่เกิดตาม ขั้นกีดงามเม่งออกเป็นหมวด ๆ คือ หมวดที่ ๑ จัณกะกรรมตามเวลาที่ให้ผลประกอบด้วยกรรม ๔ ประมาทคือ ๑. กิริยาธรรม เวทีกรรม ได้แก่กรรมให้ผลในปัจจุบัน คือในภานุํ ชาตินี้ ๒. อุปचรษาที่มีกรรม ได้แก่ กรรมให้ผลในภพชาติที่จะไปแล้วกิริยาในชาติหรือภพชาตินี้ ๓. อปปริวิชาที่มีกรรม ได้แก่กรรมให้ผลในภพต่อ ๆ ไป และ ๔. อุทิศกรรม ได้แก่กรรมที่ให้ผล ไม่มีผลลัพธ์ต่อไป หมวดที่ ๒ จัณกะการให้ผลตามหน้าที่ประกอบด้วยกรรม ๔ ประมาทคือ ๑. ชนกกรรม ได้แก่กรรมแต่งตั้งให้เกิด กรรมที่เป็นตัวหน้าไปกิริยา ๒. อุปัตติมัมมากกรรม ให้แก่กรรมสัมภูติ กรรมที่เก็บด้วยสนับสนุน การรับฟังที่เข้าช่วยสนับสนุนหรือรับข้อมูลจากชนกกรรม ๓. อุปปีพากกรรม ได้แก่ กรรมที่บีบดัน กรรมที่มาให้ผล มีบันทึกผลแห่งชรากรรม และ อุปัตติมัมหากกรรมนั้น ให้เปรียบเทียบกับ บันทึกวิภาักษณ์ที่ให้เป็นไปได้ด้าน และ ๔. อุปถัติกกรรม ได้แก่ กรรมที่ตัดถอน กรรมที่บีบดัน กรรมที่แหงง่ายบริษั้น กับชนกกรรมและอุปัตติมัมมากกรรม เนื้อหาด่วนการให้ผลของกรรมสองอย่างนั้น ให้ขาดไปเสียทีเดียว อาทิเช่น การกัดในคระยะสูง มั่นคง ร้ายแรง แต่อาจยั่งยืน เป็นต้น หมวดที่ ๓ จัณกะความความยั่งยืนหรือล้ำกับความแรงในการให้ผล ประกอบด้วย กรรม ๕ ประมาทคือ ๑. ครุกรรม ได้แก่ กรรมหน้าให้ผลก่อน ๒. พฤกกรรม หรืออาจิณเดกรรม ได้แก่ กรรมท่าน้ำหนาหรือกรรมเคลื่อน ให้ผลลงจากครุกรรม ๓. อาสันกรรม ได้แก่กรรม จำเจียน หรือกรรมไม่กลับสาย คือกรรมทำมืออ่อนจนจะตาย จันได้อยู่ใหม่ ๆ หากในมีกรรมมือ ๑-๒ แก้ว ก็จะให้ผลเป็นอันตัวเดียว และ ๔. กัตติชากรรม ได้แก่กรรมสักว่าที่ กรรมที่ให้ได้ด้วยเจตนาอ่อนหรือ มีใจเจตนาห่วงหันโดยตรง ต่อกันไม่ใช่กรรมที่ให้ผลแล้วกรรมนี้ให้ผล

เอกสารอ้างอิง

- กรมการศาสนา. (๒๕๕๕) พระไตรปิฎกบาลีอักษรไทย ฉบับสยามรัฐ ๔๔ เล่ม. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์การศาสนา.
เกิด ธนาชาต, นายนพเดช. (๒๕๕๕) คู่มือคลังนิติธรรม เล่ม ๑. กรุงเทพมหานคร : มูลนิธิอภิธรรมมหาธาตุวิทยาลัย.
คณะกรรมการการศึกษา, สถาการศึกษามหาวิทยาลัย.(๒๕๕๑) ข้อมูลทั่วไปสถาบันฯ ภาค ๓ และ ภาค ๖.
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย.
ดนัย ไชยโยรา. (๒๕๕๓) พจนานุกรมพุทธศาสนา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอดี้นส์.
ทองย้อย แสงสินชัย, นาวาโท. (๒๕๕๐) พุทธดำเนินโลก (พิมพ์ครั้งที่ ๒). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ดวงแก้ว.
บรรจง บรรณรุจิ. (๒๕๓๙) เล่มนี้มีปัญหา เล่ม ๑. กรุงเทพมหานคร : พรบุญการพิมพ์.
พุทธศาสนา กุญช. (๒๕๕๕) ชุมชนชี้ช่องคิดอิสระ (อนุรักษ์ต้นฉบับของธรรมทางญี่ปุ่น). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ธรรมสาก.
พระธรรมปีฎก (ป.อ.ปยุตโต). (๒๕๓๗) พจนานุกรมพุทธศาสนาตัวอย่างฉบับประมวลธรรม. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
โพธิ์ทอง (นามแฝง). (๒๕๓๘) พุทธดำเนิน ๑๒ ชี๊ด. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์อันวยสาร์.
สมเด็จพระพุฒาจารย์ (อา อาสกมทเถระ) และคณะ. (๒๕๓๓) วิสุทธรรมรค เล่ม ๑-๙. (แปลและเรียบเรียง) กรุงเทพมหานคร:
บริษัทอมรินทร์ พรินต์ติ้ง กรุ๊ป จำกัด.
สมเด็จกรมพระยาดำรงราชานุภาพ. (๒๔๙๗) ปัญญาสำคัญ ฉบับขอสมุดแห่งชาติ ภาค ๑-๒. กรุงเทพมหานคร :
สำนักพิมพ์อักษรบริการ.
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, มหาวิทยาลัย. (๒๕๕๐) พระไตรปิฎก ฉบับมหาจุฬาเตปีฎก. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

Abstract

The Regional Language Design
the English language
been made to
that the community
much change has

The electronic
students with more
teaching of real
these habits are
able TV and
students, on the
find in the test
teaching and
examination. The
entrance examination
per year; there
unavoidable that
students to pass
entrance exami-

In condition
need to read
reading and writing
hindered individual
because students
the correct ans-

* Assistant Prof.